

[Lars Emil Johansen.]

nelse i øvrigt, idet jeg betragter en stor del af det, vi i Grønland kalder Danmarksoperationerne, det vil sige nedsendelse af grønlandske skoleelever til Danmark, som en slags organiseret fremmedgørelse, der skaber et uheldigt skel mellem den skoleuddannelse og erhvervsuddannelse, som vi meget gerne skal få til at fungere i den nærmeste fremtid.

På den baggrund vil jeg fortsat arbejde for, at såvel den skolemæssige som den erhvervmæssige uddannelse fremover i videst muligt omfang søges løst i overensstemmelse med det grønlandske samfunds behov og forudsætninger.

En sådan målsætning forudsætter en revision af den gældende grønlandske skolelov, og denne revision vil jeg gennem mit arbejde i Grønlands landsråd være medvirkende til at tage initiativ til, eventuelt i forbindelse med gennemførelse af den grønlandske hjemmestyreordning. Men jeg må her understrege, at sådanne initiativer til revision af de gældende grønlandske ordninger må komme fra Grønlands side, hvis der skal være mening i vore bestræbelser for at opnå hjemmestyreordning i Grønland.

Det økonomiske tilskud, som den danske stat har forpligtet sig til ved at indlemme vort land i det danske kongerige, bør fremover ydes som et samlet tilskud, således at de øverste politiske myndigheder i Grønland kan stå for fordelingen af beløbet, da de er vel vidende om, hvor det er, den grønlandske kamik trykker mest.

Dette må være den rigtige form for anvendelse af det økonomiske tilskud, Danmark yder til Grønland, eftersom det må være helt naturligt at gå ud fra, at den danske stat er interesseret i, at de penge, der hvert år bevilges til Grønland, bruges til gavn for Grønland og dets befolkning.

Med hensyn til fiskeripolitikken vil jeg benytte lejligheden til at fastslå, at Grønlands landsråd, som jeg selv er medlem af, står fast ved sit krav om udvidelse af den grønlandske fiskerigrænse fra de nuværende 12 sømil til mindst 50 sømil. Det burde være overflødigt i denne sal at understrege, at det for os er livsnødvendigt at beskytte vore fiskeressourcer ved vore kyster i Grønland, men jeg vil gøre det alligevel, ikke mindst ud fra den betragtning, at fiskeriet sammen

med fangererhvervet jo er vores eneste produktive erhverv i Grønland.

Jeg vil ligeledes udtrykke et ønske om, at regeringen gennem ministeriet for Grønland viser forståelse for de grønlandske fangeres anstrengte situation ved at vise imødekommethed for fangerens bestræbelser for at få bedre vilkår at leve under gennem deres og fiskernes organisation, KNAPP.

Jeg vil dog i denne forbindelse nøjes med at anmode regeringen om i videst muligt omfang at inddrage Grønlands landsråd i alle de forhandlinger, der på en eller anden måde vedrører fangst og fiskeri i de grønlandske farvande.

På mineral- og olieudvindingsområdet må der arbejdes for, at koncessionsmyndigheden for udvinding af Grønlands naturrigdomme i videst mulig udstrækning gives til de grønlandske myndigheder i reel forstand. Ved at følge en sådan kurs på dette område vil man samtidig skabe større sikkerhed for, at en eventuel udvinding af olie eller mineraler ikke alene får en økonomisk og energimæssig, men også beskæftigelsesmæssig betydning for den grønlandske befolkning.

Tiden er nu inde til, at man fra ansvarlig politisk side foranlediger etablering af uddannelsesmuligheder for den grønlandske ungdom inden for mineindustrien. Dette må forstås som en absolut nødvendighed, hvis man på dette område ikke ønsker at gentage de forløbne års politiske fejltrin, der har medført, at vi grønlandere har været henvist til tilskuerpladserne, mens andre arbejdede for at udvikle vort land på deres egen måde.

Jeg føler imidlertid ingen større trang til at uddybe disse hjemmestyretanker yderligere i denne omgang, idet jeg tillader mig at gå ud fra, at brede kredse i tinget allerede har haft så megen interesse for landsdelen, at de har stiftet det fornødne bekendtskab med de seneste tiders politiske udvikling i Grønland, men ikke mindst fordi følgende passus i statsministerens erklæring i folketinget tirsdag den 8. januar 1974 (Folketingstidende 1973-74, 2. samling, sp. 105) har beroliget mig meget i så henseende:

„I samarbejde med landsrådet og de grønlandske kommuner vil bestræbelserne for at give befolkningen større indflydelse på og ansvar for egne anliggender blive fremmet.“

Det er en målsætning, jeg ifølge min poli-